

ALBIȚA

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIȘ-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an: în țară	Lei	5
„ „ „ străinătate	„	8
Un număr		15 bani.

SUMAR:

Ec. St. Călinescu, Serisori către Români.—*Tolstoi*, Cel d'întîiu rachier.—*N. O. Popovici-Lupa*, Sfecla de zahăr.—Anecdotă.—*Carpen*, Cum s'ar atrage mai mulți copii la școlile rurale.—*V. I. M.*, Ingrijirea copiilor în primul an.—Cuvînt de îngropare pentru Ștefan-Vodă.—*Petre Petrescu*, Dealul Comorilor.—*Drăgănescu*, Predică la Duminica fiului celui desfrînat.—*Ciocan*, Povestea lui Dragoș.—Ospătăria copiilor din Bacău.—Chiuituri din Ardeal.—Din poveștele lui Gracian.—Cronica Bibliografică.—Voce din presă.—Informațiuni.—Poșta redacției.

Ilustrațiuni: Sfecla de zahăr.—Achard.

SCRISORI CATRE ROMÂNII

Frate Române,

Știi tu ce ești și ce putere de viață este în tine? Știi că ai să răspunzi că ai fost și ești Român; că ai fost și ești creștin ortodox sau drept credincios. Ascultă dar ce ădăce despre tine un cugetător, eșit din sînul tău curat:

Când Românii au stat neclintiți în Dacia cucerită de strămoși; când au înfruntat toate nenorocirile vécurilor furtunose; când s'au strecurat printre atâtea némuri barbare, ce le-au călcăt țara și le-au adus suferințe îngrozitoare; când printre aceste sguiduri seculare au păstrat limba și credința, patria și numele întregi și nevătămate: orî-ce om drept-cugetător trebuie să fie coprins de admirațiune pentru vitalitatea și valórea acestui popor latin în Orientul Europei.»

Dacă ai știut pînă acum ce ești, — și nu se putea să nu știi, căci alt-fel ai fi perit de mult, — dar din ădăcele și cugetările de mai sus trebuie să te cunoști și mai bine. Puterea ta de viață și de viitor mare în mijlocul suferin-

țelor negrului trecut ai ținut-o ascunsă, arătându-o numai la grea cumpănă. De la anul 274, când tu ai fost lăsat în propriile tale puteri, lipsit de ajutorul împărăției Romane, tu, cuceritorul Daciei, te-ai sprijinit, te-ai susținut numai prin puterea ta având credință în tine, în valoarea ta, în viitorul tău, în D-zeu !

Peste tine au venit Goții în secolul IV; aceștia s'au dus, tu ai rămas în țara brațului tău de fier. Au venit Hunii, spaîma lumii de atunci prin sălbăticia lor, dar s'au dus; tu ai rămas. Au venit Avarii, dar și aceștia s'au stins; tu ai rămas. Au venit Bulgarii, cu ei te-ai înfrățit și ai dus mult timp viață împreună, fără a te amesteca și pierde. Au venit Ungurii; te-ai luptat vitejesc și ți-ai păstrat țara. Au venit Tătarii, i-ai pus pe gonă și tu din locul și din moșia ta nu te-ai clintit.

Tu, frate Române, ai pierdut pe mulți din frații tăi; căci atâtea potope de năvăliri peste tine au smuls din sânul tău pe mulți și i-au răznit: pe unii (100 000) în Moravia la apusul Ungariei, în cât astăzi aceștia știu că nu sînt nici nemți, nici Slavi, nici Unguri, dar nu știu ce sînt; pe alții i-au răznit prin Macedonia și Istria; aceștia însă știu că sînt Români și au limba lor apropiată de a țării mame.

Când tu ai venit în Dacia, ai venit, în mare parte creștin. Soldații Romani erau creștini. Dar în sânul tău n'ai avut nisce apostoli anume, care să te aducă la creștinism, apostoli pe care să i iubesci și să-i respectezi, să le celebrezi pomenirea cu cântări și cu laude. Soldații tăi, tu însu-ți ai fost apostol al credinței ortodoxe, deci moșii și strămoșii tăi au fost unul pentru altul apostoli ai credinței creștine. Moșii și strămoșii tăi au fost apostolii nămului românesc. Deci osemintele apostolilor nămului românesc odihnesc peste tot locul: prin munți, prin câmpii, pe deluri și pe văi, pe marginile rîurilor Daciei, pe supt casele vóstre, pe supt ogórele vóstre; tot locul țării este sfînt și vrednic de venerațiune; căci în tot locul sînt semăntate rămășițele trupesci ale apostolilor tăi din cele mai depărtate timpuri.

Aceștia te-au inspirat la tot momentul ca tu să fii în picior și să aperi locul de supt piciorle Románului cu prețul vieții tale.

Némurile ce au cutreerat țara ta nu s'au lipit de tine

spre a te uni și contopi cu ei; dar tu ai asimilat și contopit pe alții prin a ta însușire bună și umană.

N'ai contractat legături de rudenie cu nămurile barbare, pentru că erai creștin și nu te înjosiai a te lipi de nămurile spurcate, ca necreștine; nu te-ai contopit cu nimeni, căci aveai convingerea că tu ești descendent al poporului rege al lumii, că ești din poporul civilizat al Romei, iar nu din nămurile barbare cele neculte.

Prin credința în puterile tale, în nobilitatea nămului, prin credința și pietatea păstrată tuturor strămoșilor, ca apostolii ai nămului, prin respectul și venerațiunea păstrată apostolilor tăi și rămășițelor lor acoperite peste tot și necunoscute, dar în general știute de totă suflarea românească, tu Române, prin toate aceste date ale nămului te-ai oțelit și ai păstrat cu scumpătate *limba, țara, credința, numele*.

Acestea ți-au fost odore de mult preț și pentru ele te-ai jertfit cu dragoste în cursul vécurilor! Nicî o forță n'a fost mai mare pentru tine spre a te arăta mare și vitéz, ca devotamentul pentru cele patru odore prețioase.

De la 274 încó pînă în secolul 9 puterea ta de viață a stat mai mult ascunsă. Dar de prin secolul al 10-lea pînă în secolul al 13 lea ai început să te arăți treptat pe câmpul vitejiei. Puterea ta de viață crescînd treptat și-a ajuns culmea prin constituirea principatelor Române, în Muntenia sub Basarabi, în Moldova sub Dragoș. După întemeierea domniei românești, ai arătat cine ești și ai fost vedut de lume, ce poți.

În timpul lui Mircea cel mare prin credință și iubirea patriei ai pus pe fugă taberile vrăjmașilor, făcîndu-te stăpîn pe amîndouă țărurile Dunărei de la Severin pînă la mare. Păstrarea legii, sădită în Dacia de legionarii Romani, strămoșii și apostolii tăi, iubirea țarei, unde zac osemintele lor apostolice te-au întărit și însuflețit să stai stîlp neclătit în fața dușmanilor nenumerați, ce-ai înfruntat și gonit din locul patriei tale.

Ce vom adăoga despre eroismul tău în timpul lui Țepeș, al lui Mihaiu, al lui Ștefan cel Mare? Tote acele lupte eroice ale timpurilor trecute tu le-ai purtat fără preget, cu abnegațiune și numai pentru patrie și pentru credința și legea creștină. Tu n'ai voit să scii de cât de lege și de țară, toate le-ai uitat în fața vrăjmașilor tăi seculari. Nevoile

vieții pentru dragostea nămului și a legii le-ai pus pe al doilea plan; căci scieai că cei ce poartă jugul și a trăi mai vor, merită să-l poarte spre rușinea lor. Dar tu n'ai voit să trăiesci cu rușine, ci cu vrednicie ca viguros urmaș al marelui popor roman, a cărui putere se întindea de la oceanul Atlantic pînă la oceanul Indian și din Maramureș pînă în deșerturile Africei.

Mergi dar, iubite Române, în calea ta sănătoasă cu credința nestrămutată în mărirea și strălucirea ta viitoare!

Iubirea patriei și respectul legii tale să-ți fie călăuzele în calea ta.

Lucrăză neîncetat, imiteză ce este bun de la oricine. Fă-ți casă bună, îngrijesce-ți averea, cultivă-ți ce ai spre a sporii din ți în ți și D-zeu va fi cu tine.

Când ai prilejul de a te duce cu arendașul său cu proprietarul spre a vedea lumea, pe țărani din Elveția, din Bavaria, din Boemia și din totă Austro-Ungaria, cari sînt mai apropiate, ia sîma cum trăiesce țăranul acolo, cum își cultivă grădinița, cum are casă bună, cum îngrijesce de pămîntul de muncă. Ia sîma că peste tot vezi țările acestea ca nisce frumoșe grădini, spre a face viața plăcută cu puținele mijloce ce au.

Dacă întîlnesci streini venetici, ce n'au avut rost și căpătîiu în locul născerii lor, iar aici ți se dau ca povățuitori, tu nu ascultă nimic de la cei ce n'au nimic, de la cei ce n'au sfînt pe lume.

Tu ai înțelepciunea ta strămoșescă de a ascultă pe toți și de a face ceea ce este de folos ție și nămului tău; căci ori cît ar fi pînă de rea, tot mai bună e în țara ta.

Sînt oameni rătăciți prin lume, oameni care din cauza rezelor deprinderi, umblă din loc în loc, din țară în țară spre a trăi în mod necinstit. Unii ca aceștia sîmănă gîndurile rele, vătămătoare voue și patriei noastre, dar în urmă folositoare lor. Aceștia fac societăți d'ale lor și trag în cursă și pe ai noștri. Asemenea oameni răi vorbesc de reu guvernele țării, legile țării, credința și legea noastră creștină, ca să ne depărteze de ale noastre și să ne prindă în mrejele lor. Veneticii vî citesc cărți de răscolă de necredință, de birfirea celor religioșe și de preoții nămului românesc spre a răci dragostea și credința noastră și spre a sîmăna neghina lor.

Tu te întrebă și socote, cam de la cine vin tute.

Moșii și strămoșii tăi au suferit dureri mari în trecut, dureri, pe care nici nu ți le poți închipui acum, dureri, pe care nici o mână de om nu le-a scris, ne fiind liberă atunci, dureri despre care ȳice o inimă ruptă din inima ta :

Nu putea bietul român
De tiranul de păgân
Nici de casă a-și vedea
Ci sórta își blestemă.

Și cu tóte acestea ei au stat și au rămas stâlpi nemișcați din loc, așteptând ȳilele dorite de suflarea românească spre a trăi în libertate, fie-care liniștit în ale sale nemestii, neturburat de spahii. Tu, frate Române, ai o limbă ca un fagure de miere, frumoasă, dulce, ușure de vorbit, sunătoare, încântătoare, înțelesă desăvîrșit de tot Românul și vorbită de toți frații noștri de peste tot. Limba, pe care moșii și strămoșii ne-au păstrat-o cu atâta scumpătate și ne-au dat-o ca cea mai prețioasă moșténire spre a o duce la mărirea cuvenită ei, să-ți fie dragă sufletului ca ochii și să-ți faci cea mai mare plăcere a ascultă pe fiii tăi vorbind frumos și ales românesc. Invață pe copiii tēi cât se póte de multe limbi, căci mult folos vor dobîndi; dar limba dulce românească sufletu-ți să o iubescă ca pe un prețios diamant, mărgăritar neperitor.

De credința și legea ta strămoșescă nimeni să nu se atingă ; căci ea te-a mântuit și pentru ea și-au vèrsat sângele prețios némul românesc. Câți mucenici Români n'au suferit pentru credința lor ; dar nu-i cunoscem ; îi cunosc pămîntul țării românești, în care se află osemintele lor sfinte ! Abia cunoscem câți-vă ca sfîntul Sava, în numele căruia s'a ridicat cea d'întiiu școlă în Bucuresci : Liceul sf. Sava ; abia cunoscem pe sf. Nichita Romanul, etc.

Să se facă fie care din noi apărătorul legii creștinesci, care a fost pavăza de apărare a noastră ; să se facă apărătorul bisericii sale ; căci ea, credincioasă păstrătoare a depositului strămoșesc, în timpul, când streinul loviă limba némului, făcea școlă din tinda bisericii și învăța pe copii să scrie și să citească românesc. Aceste școle au stat în picior pe lângă biserică aproape pînă la 1864.

Dacă în Elveția toți cetățenii sint unul altuia păzitori,

sînt ca nisce gardieni pentru tôte, în cât nimeni nu se atinge de nimic, fără paza polițienescă, apoi cum n'am fi noi toți apărători a celor mai scumpe daruri date noue de D-deu și încredințate de strămoși spre dezvoltare și înflorire?

Ec. St. Călinescu.

CEL D'ÎNTÎIU RACHIER

Povestire populară de Leon Tolstoi.

O dată un țaran se duse pe nemâncate în țarină ca să are. Ca merinde își luă numai o cójă de pâine. Ajungend în țarină își scóse caftanul, îl atîrnă într'un tufiș și puse pâinea alătura de caftan.

După câtă-vă vreme, calul osteni și țaranului începură a-i ghiorai mașele de fóme. Atunci deshămă el calul, îl lăasă să pască, se duse în spre caftan, ca să-și ia codrul de pâine să mai imbuce câte ceva. Caută în dreapta, caută în stînga, întórse caftanul pe tóte fețele, îl scutură: ce să veđi? pâinea nicăieri. Mirarea țaranului fu peste măsură de mare

— Curios lucru! N'a călcat nimeni p'aici și totuși cine-vă rebue să-mi fi furat pâinea. Cine să fie, cine să fie? Se întrebă mereu bietul țaran.

Un drac însă fusese pricina. El șterpelise pâinea pe când țaranul munciă și se tupilase într'o tufă, spre a auđi cum va blestemă țaranul și cum îl va numi pe el, pe dracul.

Nici vorbă, că-i parea rău țaranului după pâinea furată, dar ce puté să facă, se mîngăia și el cum putu.

— Deh, dișe el, sciú că de fóme n'am să mor, dar și acela care a luat pâinea sciú că a avut nevoie de ea, i-o fi fost și lui fóme, s'o mănânce sănătos! Poftă bună!

Și țaranul nostru se duse la fîntînă, inghiți vr'o două guri de apă limpede și rece, pînă se sătură — vorba vine — mai prinse nișel la inimă, apucă calul de căpăstru, îl înhămă din nou și începú iar să are.

Dar dracul rămase înlemnit, pentru că nu putuse împinge pe țaran la păcat, adică să-l facă să blesteme. Se duse în iad la Scaraoschi, mai marele peste toți dracii și

povestì de a fir-a-për, cum furase țăranului cója de pâine și cum el — țăranul — în loc să înjure, dimpotrivă ȃsese: «S'o mănânce sănătos!»

Scaraoschi, mai marele dracilor, se făcù foc și pară.

— Bun! Dacă țăranul nu te-a înjurat, strigă el furios, este vina ta, ai început-o prostesce. Ei, ei, ei, frumos lucru ar fi ca țărani cu nevestele lor să capete ast-fel de obiceiuri, ne-am duce pe copcă. Iți spun drept, ai sfeclit-o. Dar sub nici un chip nu putem lăsa tréba așa. Du-te de-ți câștigă cója de pâine a țăranului. Ți-o spuî verde. Dacă nu-l veî răpune în timp de trei ani, să scii că-ți fac o baie de aghiazmă; să știi că nu glumesc.

Dracul însă, cum se scie, se îngrozesce de aghiazmă. Alergă decî într'un suflet iar pe pămînt și se gândi cum să-și ispășescă greșala.

Se gândi și se gândi pînă ce iscodi una. Se prefăcù muncitor și se tocmi argat la țăranul cel sărac. Și puse la cale pe țăran să semene mlaștina pe o vară de secetă. La vecinii din prejur totul se uscă și se arse de sóre, la țăranul cel sărac însă, holdele crescú dese, înalte și pline la spic. Țăranul se hrăni pînă în anul următor și tot îi mai rămase pâine multă de prisos. În vara următoare argatul învță pe țăran să semene pâinea pe deal. Și tocmai vara asta se nemerî ploiósă. La toți cei-l-alți recolta fu culcată la pămînt, putredî tótă și spicul nu se umplù; pe délul țăranului însă eși minunată și-i rămase atâta pâine de prisos, în cât nu mai scia ce să facă cu dînsa. Mare chilipir pâlise pe bietul om.

Și argatul învță apoi pe țăran ca să facă din pâinea prisosită rachiú și țăranul îl ascultă și plămădi rachiú, bëtù el și dădù și cunoscúților sêi, cari n'aveau de bëtù.

Dracul se duse la Scaraoschi și se făli că a câștigat cója de pâine.

Scaraoschi vru să se încredințeze cu ochii lui. Vine la țăran și vede ceia-ce n'ar fi cređut nici o dată în vieța lui: Chiaburii din sat erau adunați acolo și țăranul nostru îi cinstiă cu rachiú; țărancă servia mosafirilor bëtutura și pe când împărțiă se împiedică de masă și varsă un pahar pe jos. Țăranul atunci se supără și început a-și înjura nevasta.

— Nătinga și prósta dracului! sbieră el. Ce, cređi tu

că sînt lături, de verși pe jos, bunătațe de bătură, ológo? Prósto!

Dracul ghionți pe Scaraoschi de bucurie.

— Ia ascultă, șopti el, țáranul nu mai ȃice acum: «Să fie sánătos!» cum a ȃis altă dată cánd i-am turat cója de pîne.

Țáranul ínjurá de-a binele și începú să ímpartă el singur rachiul.

În vreme ce el ímpărțîa, íatá cã íntră în casă un bîet țáran de la muncă și care nu fusese poftit. Se puse jos și se uítá, țáranii ceí bogáți beáú rachiú cát le place; îi venise și lúí poftá, de o picătură ca să-și mai alunge obosela; țáranul cel sárac ședeá, ședeá și ínghițeá în sec; așteptá să-í dea și lúí.

Țáranul ín loc să dea și sáracu úí un páhăruț, morimái pe nas: «Nu pot să vė íngríesc pe toți cu rachiú, audí, să stáu și să ímpart la toți! Par c'ar îi pomaná!»

Și asta plácú lúí Scaraoschi. Iar dracul cel mai íníc nu mai putea de bucurie și ȃise cu mindrie:

— Așteptá puțin și-í vedeá ceva și mai și.

Mosafirú și gazda beúră ínainte cu chef și veselie. Se lingușíáu unú pe alții, se laudaú, vorbele lor începú a fi aprínse, ușóre și lunecóse ca unt-de-lemnul. Scaraoschi trágeá cu urechia și șoptîa celuí-l-alt.

— Dacă i-a turbat băturá, de se ínșelá așa, apoi curínd áú să fie toți aí nóștri.

— Mai așteptá puțin, rěspunse dracul cel mic. Lasá-í să mai tragá cáte un pahar. Acum dáú din códá ca vulpile și se gudurá și-ar vrea să-și spargá capetele. Să-í vedí acuși, cum se fac ca lupú ceí turbați.

Țáranii mereú veseli și cu chef, goliaú panarele íntr'una, vorba li se fáceá mai sgomotósá și mai din topor. În locul cuvintelor lingușítóre, începú a curge sudálmile, vorbe rele și de măscař, cădeaú ca grindina, și nu după multá vreme íacá se ínlinge și-o bătálie de-și stílcesc nasurile. Și gazda se amestecá; dar mánca și ea o sfíntá de bátaie.

Scaraoschi nu mai puteá, îi plácú de minune.

— Bine, tare bine! șopti el

— Mai stái, ȃise dracul cel mic, acuma vine ceva și mai frumos. Să mai bea cáte un páhăruț. Acum sînt turbați ca lupú, dar aí să-í vedí acuși ca porcii.

Și țăraniū beaū mereū și vîrtos. Se 'nmôie, sforăie, suflă greū, grohăie, nici nu bagă de sēmă că nici unul n'aude pe cel-l-alt. Ochiū li se fac mici și se mișcă iute în orbite.

Și mosafirū începură a plecā cāte unul -- cāte doi -- cāte trei, toți cădeau grămadă și se tăvăleau pe drum.

Gazda iese să ī insoțescă și cade cu fața într'o mocirlă și se murdăresce din cap pînă în piciore. Stetea lungit acolo și grohăia ca un porc mistreț.

Asta plăcū și mai mult lui Scaraoschi.

— Aī iscodit, dișe el, o bētură bună, ți-ai cāștigat c. drept cōja de pāine. Spune-mī și mic cum făcuși bētura? Negreșit, că aī fi luat mai întiiū sānge de vulpe — de aceia țāranul se făcū șiret ca vulpea — aī turnat sānge de lup — de aceia țāranul se făcū rēu ca lupul, la urmă aī amestecat-o cu sānge de porc — și se făcură porci.

— Nu, dișe dracul cel mic, n'am amestecat-o precum diși. N'am făcut alt cevā nimic, de cāt că i-am dat pāine cu prisosință. Sāngele dobitocesc a fost în om în tot-d'a-una, atāta numai că la cei săraci nu găsesce hrană destulă și cānd pāinea e puțină în casă, nu-ī pare rēu țāranului nici de cea din urmă cojiță. Prisosul il îndemnă în tot-d'a-una la rēu; îndată începe să caute cum s'ar înveseli. Eū l-am deprins să bea rachiū. Și cum plămădi din darul Domnului rachiū, se trezi în el sāngele vulpei, al lupului, și al porcului. . .

— Brava mă! Halal de tine!

Și Scaraoschi lăudă pe dracul cel mic și-l umplu de cinste și de daruri scumpe.

VORBE DIN VECHIME

Tot omul ce cinstește pe tatăl și mama sa este iubit lui Dumneșeu și în lumea acēsta și în cea-l-altă; iar din potrivă, ne-aducēndu-le respect, se face vinovat de un păcat pe care Dumneșeu il pedepsește și pe pămînt și în Iad.

SFECLA DE ZAHAR

Cine nu cunoște *sfecla roșie* și gustul ei dulce?

În multe case sătesci se fierbe tăietă în felii, care apoi se mănincă cu oțet. Ceii bogați o mănincă tot așa, dar numai ca salată, o dată cu friptură.

Pe lângă sfecla de mâncare, mai sînt două soiuri, încă puțin cunoscute la noi: *sfecla de nutreț* și *sfecla de zahăr*.

Cea întiiu are rădăcina de formă foarte deosebită: lungăreță, ovală sau rotundă. Asemenea și pelița e albă, roșie sau galbenă. Prin urmare, avem mai multe neamuri de sfeclă pentru hrana vitelor.

Și sfecelele de zahăr sînt de mai multe feluri, dar mai tôte au rădăcina lungăreță ca fusul sau cepul, iar pelița ei este de colorie alburie.

Figura de alături arată forma sfecelei de zahăr numită *Vilmorin*, după numele unui renumit sîmîntar franțuz, care prin cultură și alegere foarte îngrijită a dobîndit-o din alt soi.



Sfecla de zahăr Vilmorin.

Cele trei feluri de sfeclă (de mâncare, de nutreț și de zahăr), se asemănă mult la fôie și nu se deosebesc de loc la trunchiul, flôre și sîmîntă: *caracterele lor botanice sînt la fel*; ba mai mult de cât atât: sfecla de zahăr se trage din cea de nutreț.

În veacul trecut (1747) spițerul berli-

nez Marggraf a descoperit că dulcêța sfecelei se datorește zahărului din rădăcina ei și că acest zahăr este tot una cu cel ce se aduce în Europa din India și America.

Marggraf a povățuit atunci pe agricultorii să cultive sfecla spre a scôte zahărul din ea.

Cel întiiu care a înțeles însemnătatea acestui sfat și folósele ce Europa a putut trage din urmarea lui, a fost *Franz Carl*

Achard (1753—1821), tot din Berlin, și care prin încercări de 23 de ani a dovedit, că *sfecla de nutreț, albă și lungă* este cea mai bogată în zahăr și deci mai bună pentru fabricarea zahărului.

Acastă varietate este mama tuturor soiurilor de sfeclă de zahăr și de la Achard și pînă astăzi toate silințele cultivatorilor de



Franz Carl Achard.

sfeclă au avut de scop îmbunătățirea și îmbogățirea în zahăr a sfeclei mai sus amintite.

Pe la începutul secolului de față, Achard a înființat o fabrică și a scris o cărticică (1809) despre cultura sfeclei de zahăr.

* * *

De atunci cultura sfeclei de zahăr și fabricațiunea zahărului a mers tot înainte și s'a răspândit foarte mult în cele mai multe

țări ale Europei, cu deosebire în Germania, Franța, Austria și Belgia.

* * *

Sfecla de zahăr cere o climă potrivită (temperată) și un pământ adânc, bogat și bine lucrat de cu toamnă și primăvară.

Ea e o plantă de prașilă, ca și porumbul, cartofii, etc., dar cultura ei e mult mai migăloasă, cum ar fi de pildă a tutunului. De aceea nu putem da aci toate amănutele culturii sfeclei de zahăr, ci ne mulțumim a spune că cel ce se hotărește a se îndelețniei cu ea trebuie să aibă cunoștințe temeinice și amănunțite. Alt-fel nu ne putem aștepta la folos mare.

Cultivatorii mari, precum și cei mici, cari știu carte, își pot însuși singuri cunoștințele neapărate; pe când agricultorii sătenii fără știință de carte, necunoscând sfecla și cultura ei, vor face de la început greșeli păgubitoare, dacă nu vor fi sfătuiți și îndemnați de alții.

Din fericire, fabricele de zahăr au oameni cunoscători, cari inspectează culturile și povățuiesc pe micii cultivatori. Dar li s'ar aduce un bine mult mai mare, dacă învățătorul, preotul și toți sătenii cu știință de carte din acele comune, în care s'a început cultura sfeclei, ar căuta s'o facă și să o deprindă ei înșiși cât de bine, spre a pute apoi ajuta și pe consătenii lor.

Sînt incredințat că fără acest lucru din partea cărturarilor satului, cultura sfeclei nu va aduce tot folosul putincios, în deosebire micilor cultivatori, la care mă gândesc mai mult, scriind aceste rînduri, căci într'adevăr ei au mai mare nevoie de ajutorul nostru.

* * *

Sfecla de zahăr merge foarte bine în țara noastră, căci avem o climă foarte potrivită, cum e mai ales clima dealurilor, și avem pămînturi bogate și adînci.

Numerose încercări, făcute cu deosebire prin îngrijirea d-lui C. Roman, la stațiunea agronomică de la Herăstrău, lângă București, au dovedit, că chiar în acest pământ greu și deci puțin priincios sfeclei, acesta dă recolte mari și se face bogată în zahăr.

Nu e lucru de mirare deci, că s'a înființat de mult o fabrică la Chitila de către prințul Bibescu și acum în urmă s'a reînnoit și pus din nou în lucru de către d-nii frați Cesianu. De asemenea la Sascut există și lucrăză de mult o fabrică; la anul viitor vor începe a lucra încă două.

Fiind-că o fabrică de zahăr costă milioane, cine ar băgă atâta bănet în ele, dacă sfecla n'ar da la noi recolte mari și bogate?

Dar să lămurim puțin, ce folos ar aduce cultura sfeclei agri-

culturilor în deosebi și țării în deobște. Cultivatorii trag din ea următoarele folose:

1) Acésta cultură lasă pământul curat de buruieni și bun pentru alte plante, ca de ex. orșul.

2) Ea fiind migălosă, dă de lucru și de câștig la multă lume.

3) Unde se cultivă sfecla și deci se înființază fabrici de zahăr, cel puțin o parte din sătenii au de lucru și erna, în timpul când merge fabrica.

4) De la fabrică rămâne tocătura de sfece, din care s'a scos zahărul și care e un forte bun nutreț pentru vite, mai ales pentru vaci de lapte și boi. Mai rămâne mocirla de var și cărbune de oșe (care s'au întrebuințat la limpedirea sucului), care se pôte da cultivatorilor spre a le împrăștiă pe câmp ca îngurășămint.

5) In sfirșit *cultura sfecei e forte bănosă*, deși e migălosă și scumpă. Se socotese că cultura unui hectar costă cel mult 300 lei. Dacă se iaă la hectar numai 20000 kl., ceea ce este o recoltă slabă, atunci am prinde pe ea 520 lei, căci 1000 kl. se primesc la fabrica de la Chitila cu 26 lei. Deci ar rămâne un profit de 220 lei la hectar.

Ne închipuim ast-fel lesne, cât de bănosă trebuie să fie sfecla de zahăr pentru micul cultivator, care la socotela venitului lui de obicei nu pune valoarea muncii lui și se scie, că cea mai mare parte din cheltuețele de cultură o fac plivitul, răritul, prășitul, mușuroitul, tot lucrări ce se fac de obște cu mâna.

Dacă deci un agricultor mic dobîndesce prin cultură îngrijită, cum o fac de ex. pentru tutun, 15 mii kl. la pogon, va avea un venit brut de aprôpe 400 lei, cea ce ar fi pentru el o adevărată fericire.

Intre numeroșele folose ce țara întregă le are după urma sfecei și a fabricelor de zahăr, e de ajuns, cred, a arătă că *zahărul se ieftinesce*, devine cu timpul o hrană obștască, nu ca astăzi, când țaranul mininecă forte rar zahăr. Și să se scie că zahărul e o substanță forte hrănitore și cea mai lesne de mistuit.

Dar mai e și alt folos: noi consumăm vre-o 12,000.000 kl. zahăr pe fie-care an, din care 11 milioane s'au adus până acuma din alte părți și pentru ele s'au dat aprôpe 9000000 lei. Cea mai mare parte din acésta sumă ar rămâne în țară, dacă am avea 5 fabrici, care să producă pe erna câte 2000000 kl. zahăr. Trebuie să însemnăm că sintem dintre țările care consumă puțin zahar, abiă vre-o 2 kl. de cap pe an, pe când Bulgaria consumă 3, Rusia peste 4, Germania 9, Franța peste 12, etc. Prin urmare cu sporirea populațiunii și a consumațiunii se vor înmulți și fabricile de zahăr. Cu timpul putem nădăjdui chiar a trimite zahăr în

Serbia, Bulgaria, Turcia, Grecia, țări care n'au încă fabrici de zahăr.

Din toate acestea se vede că cultura sfecelei și fabricarea zahărului au mare viitor în țara noastră și că a fost o faptă patriotică și înțeleptă din partea guvernelor, care au propus și dobândit legi de încurajare pentru această fabricațiune și deci pentru cultura sfecelei; dar să fim bine încredințați că folósele vor fi cu atât mai mari cu cât cunoștințele temeinice despre cultura sfecelei vor fi mai răspândite printre mulțimea cultivatorilor noștri.

Dr. N. O. Popovici-Lupa
Agronom.

A N E C D O T A

Doi școlari să invoiesc să mērgă într'o sēră la teatru, dacă părinții lor vor lipsi de acasă.

Sēra unul din școlari trimite pe un servitor la colegul seū, să-l întrebe dacă el póte scāpă. Se înțelege însă cu servitorul ca în cas când la întórcere ar fi părinții de față, să-i spuie lucrurile ca să nu pricēpă cei-l-alti.

Servitorul se duce și revenind găsește în adevēr pe băiat la masă cu părinții, totuși îi dá rēspunsul ast-fel:

«Am fost și *erá*, dacă nu *erá*, veniã. Dacă n'o fi, o veni.»

Cum s'ar atrage mai mulți copii la școlele rurale.

Este lucru dovedit că una din cauzele de căpetenie, cari face să fie puțin populate școlele rurale este nu rēua voință a sãtenilor de a-și trimite copilul la școlã, cât lipsa de cele trebuitóre. Prin orașe vedem cu bucurie că lumea bogată se gândește mai în fie-care di la binele celor sãraci. Și nu întãrziãzã a se adunã la un loc, a se asociã și a pune temelie unei instituțiunii de binefacere.

Așã sînt în Bucuresci decimii de societãți cu scopurile cele mai umanitare, de asemenea și prin alte orașe.

O întrebare e de făcut, óre numai în orașe pot să se asocieze ómenii? De ce nu s'ar întovãrãși și la sate? Cel puțin spre a da o mână de ajutor bietului sãtén cu copii mulți și care șade departe de comuna cu școlã.

Eu cred că s'ar pute întovărăși, nu numai unii, dar chiar toți sătenii, de la cel mai bogat pînă la cel mai nevoiaș.

În fie-care sat să se institue o societate cu drept de persoană morală, la care să se înscrie toți sătenii. Numele societății să fie «Ajutorul școlarilor.» La această societate să se primescă ca cotisație, fie bani, fie cereale, fie fructe, fie păsări.

Comitetul societății să fie alcătuit în felul următor:

Învățătorul să fie de drept președinte, primarul să fie vice-președinte, iar perceptorul, ca unul ce are o garanție, să fie numit casierul societății. Iar dacă sînt mai mulți învățători într'o comună, un al doilea să fie numit secretar. În cas când în comună este numai un învățător, atunci notarul comunei să fie secretarul societății.

În felul acesta învățătorul va avé onôrea cea d'întîiu; iar primarul ca autoritate să aibă puterea ca, din fondurile comunei chiar, să facă nisce hambare, unde să se depună cotisația în produse adusă de săteni.

Productele aduse societății pot să serve ca alimente pentru elevi, iar cea ce prisosese să se vîndă, pentru ca pe prețul lor să se cumpere haîne și încălțăminte pentru copiii săraci.

În felul acesta se pôte aduce și între săteni spiritul de asociație, care a făcut minuni în alte părți. După ce vor vedé ei că asemenea societăți sînt de folos, negreșit că vor păși mai departe cu spiritul de asociație și cu modul acesta vor reuși a se constitui în societăți cooperative, cari sînt cele mai frumóse, și cari pot face întreprinderi și lucrări publice, de sigur în condițiuni mai eftine ca astăzi și cu mai multă soliditate cred ca cele ce se fac fie în regie, fie în antreprisă.

St. G. Carpen.

DE ȚINUT MINTE

În inima tinerimii nu produc atâtea bune róde înțeleptele vorbiri câtă otravă varsă într'insa vorbele cele scîrbóse, căci răul e mai ademenitor și prinde mai lesne de cât binele.

Instrucțiunī pentru îngrijirile ce trebuiesc date copiilor în primul an.

1. În primul an, laptele trebuie să fie singura hrană a copilului. Cu deosebire al mamei e mai bun, sau în lipsa acestuia, al unei doici. Copilul trebuie să sugă cam din două în două ore ziua și mai puțin noaptea.

2. În lipsa laptelui de femeie, să se dea copilului lapte de vacă bine fiert sau sterilizat și îndoit cu apă. După câte-vă săptămâni se va amesteca numai cu un sfert apă puțin îndulcită cu zahăr.

3. Să se întrebuinteze vase de sticlă sau de pământ, care trebuiesc spălate cu îngrijire ori de câte ori se dă copilului de beut. Nimeni să nu se servescă cu vase de cositor, cari conțin tot-d-a-una plumb. Să se lase obiceiul rău ce au unele mame de a pune în gura copilului câte ceva spre a suga, pentru a-i potoli fómee și țipetele.

4. Să se ferescă de diferite compozițiuni, cari sînt recomandate în comerț, în locul laptelui.

5. Nu trebuie să se uite că hrănirea cu biberonul sau cu lingurița, fără ajutorul sînului, contribuie foarte mult la îmbolnăvirea și chiar mórtea copiilor.

6. E foarte periculos a da copilului din primele luni mai cu sémă alimente tari, ca pâine, prăjituri, carne, legume, fructe.

7. Numai de la a șéptea lună se póte începe a se da copilului supă (zémă) dacă laptele mamei sau al doicei este neîndestulător; dar către sfîrșitul anului întiiu e folositor să se dea supă făcută cu lapte și pâine albă, cu orez, preparând ast-fel puțin câte puțin copilul pentru înțarcat. Înțarcarea nu trebuie să se facă înainte de a avé 12 sau 16 dinți. Să se facă când copilul este sănătos și în timpul de repaos ce urmează după eșirea mai multor dinți.

8. În fie-care dimineță înainte de a suga sau înainte de mîncare, trebuie: 1) să se spele corpul copilului, care trebuie ținut tot-d'a-una curat; 2) să se

spele capul, pe care nu trebuie lăsat să se facă solđi sau coji și 3) să se schimbe rufele. Fașa de peste pânțelele copilului trebuie păstrată în tot timpul primei luni.

9. Să se înlătore cu desăvîrșire obiceiul de a se înfășa peste tot. Cu cât copilul are mai multă libertate în mișcările sale, cu atâta devine mai robust și mai dezvoltat. De asemenea să se înlătore orî-ce legătură, care ar apăsa capul și care mai tîrziu ar produce turburări sănătății și inteligenții copilului.

10. Copilul trebuie îmbrăcat potrivit cu temperatura. Trebuie tot-d'a-una ferit de frig și de pré mare căldură, fie-afară, fie în casă, unde trebuie să se premenască mereu aerul.

11. Nu e bine să se scôtă din casă copilul mai mic de 15 zile, afară dacă temperatura e fórte potrivită.

12. E fórte periculos a culcà copilul în același pat cu mama sau doica.

13. Nu trebuie să se silască copilul să mérgă. Trebuie lăsat să umble d'a bușele sau să se scóle singur. Să se înlătore întrebuițarea cărucioarelor, panerelor, etc., cu care unii părinți silcsc pe copii a se învăța la mers.

14. Nu trebuie să se lase nebăgată în sémă cea mai mică indispoziție a copilului (colici, diaree, vărșături dese, tuse, etc.) Trebuie chemat doctorul, dacă ea se prelungește peste 24 de césuri.

15. Îndată ce se presupune o nouă sarcină, mama sau doica, trebuie să înceteze imediat cu alăptatul, pentru a nu se primejdui sănătatea sau chiar viața copilului.

16. E neapărat trebuincios a se vaccinà 'copilul în primele trei luni de la nascere sau chiar în prima săptămână, dacă e vre-o epidemie de vărșat. Vaccinul este singurul apărător în contra acestei boli.

(Tradus după instrucțiunile Academiei de medicină din Paris.)

V. I. M.

CUVÎNT DE ÎNGROPARE

Vechiului Ștefan V. V. Domnul Moldovei

Ce s'au numit Mare pentru marile vrednicii și vitejii ale sale.

Acest cuvînt s'a publicat pentru prima oară în «Arhiva Românească» a lui Cogălniceanu (1841); iar a doua oară în «Revista Română» (1862), precedat de un studiu de Radu Ionescu.

El a fost descoperit de C. Hurmuzachi, care a stabilit că s'a scris în Moldova. În privința epocii, este netăgăduit că n'a putut fi scris și pronunțat la mărtea lui Ștefan; ci s'a alcătuit mai târziu ca lucrare literară, de către un autor necunoscut. S'ar pute stabili ca dată aproximativă, 1740.

Noi sîntem convinși că facem plăcere cititorilor noștri, reproducându-l, căci are merite însemnate: idei înalte, simțiminte nobile, un stil ales și îngrijit cu cea mai mare artă, imagini mărețe și sublime, un călduros entuziasm pentru vitejie, pentru patrie, pentru credință.»

Omul ca iarba, dîilele lui.

Intru acest chip proorocul și împăratul David, uitându-se la nestatornicia vieții noastre, îngreuiată de anii, în puțina rămășiță a dîilelor sale, în mulțimea supărărilor sale și a scârbelor, plingeă ticăloșia firii omenesci; și acum cu un fum, ce suflarea vîntului îl împrăștie, acum cu o umbră, ce se întinde, fuge și de sôre se gonesce, mai apoi cu florile, cari dimineța se deschid, pe amiață-dî slăbesc și se plcă, și în apusul sôrelui se vestejesc, se usucă și cad, întru durerea sa o asemănă; și vedend adesele ale lucrurilor prefaceri și primenele, iuțile și oțaritele ale întimplărilor loviturî, bucuriile cu suspinuri amestecate, puterile slăbiciunii supuse, veseliile cu scârbe sfîrșite, suirile și pogoririle, și neconținutele învîrtiturî ale vieții, mai apoi pămîntul cu gura deschisă ca pe toți, fără alegere să ne înghită; de orbirea noastră cea întunecată minunându-se că trăim ca cum n'am fi să murim, strigă: *Omul ca iarba.*

Așă cînd ticăloșia vieții omenesci, sorțul aceloră cei fără de lege și păcătoși mor, cu adevărat tînguesce iar pe cei credincioși, cari, în tôte lucrările lor frica lui Dumneșeu pădesc, poruncile legii cînstesc și le fac, întorc ochii lor de la strîmbătate și de la rău, pre sărac și pre veduvă ocrotesc, întru nevinovăție și curățire petrec, și pre cei asupriți spri-

jinesc ca nisce finici înfloriți de holburile vînturilor nescurtați, puternici pe pămînt, plini de mărire și bogăție, seminția lor blagoslovită, pomenirea lor lăudată, în veci neclintiți și cu nemurire îmbrăcați ni-î arată.

Că adevărat, auditorilor, pentru fiii legii cei plăcuți lui Dumneșu, nu este mörte, ci ca dintr'o temniță de aici la desfătatele locuri celor cuvioși gătite, călătorindu-se merg unde în véc se bucură.

Ce dar (așa dar) pre acei ce sînt fără de lege, când nemilostiva mörte curmă ðilele lor, se cade a-î plinge încă și cu amar a-î tingui : cari învățați de poște urite, în brațele trîndăviei cufundați, în spurcăciuni îngreșoșata lor viață dormitând au petrecut-o, pe cari ðic, murind, gheena și pîntecele iadului îi așteptă. Iar noi, laudă lui Dumneșu, întăriți de credința lui Is. Hr. în făgăduințele lui nădăjduim, împlinirea poruncilor lui sprijiniți, nu avem a plinge și a suspină de mörtea traților noștri, ci mai virtos să ne bucurăm că scăpând de mrejele păcatelor au mers la sinurile lui Abraam, ca să se bucure în desfătarea cea nesfirșită a raiului.

Au döră socotiți, o auditorilor! că am venit aici să plîng pe vre-un om lumesc, ce în tötă viața lui după măriri deșarte s'au zăbovit, pottind mai ales o umbră de slavă de cât adevărata mântuire să dobîndescă? Vai mie! când dinaintea acestui sfînt Altar, unde se ridică jertfa cea fără de prihană în locașul lui Dumneșu, ași îndrăsnî deșertările lumesci să laud, și mincinóșele măriri acestui trecător veac, cu credința lui Dumneșu Hs. să le alăturez! Nu este nici de cum acesta scoposul mieu, ci depărtând de la mine tötă minciuna, pre tine, cerescule adevăr întru ajutorul mieu te chiem! Tu! la lauda pré înălțatului, pré lumatului, pré vitezului Domn Ștefan Voivod, graiurile mele să cumpnesci și, cu pecetea ta însemnate, să le adeverești; pentru că acesta nu numai lauda unui mort, ci și pildă de îndreptare celor vii să fie!

Dar ce minte așa de bogată în gânduri, ce limbă așa de îndestulată în voróve, ce meșteșug așa de iscusit la împlinirea cuvîntului, să pötă împodobî atâtea risipe a vrăjmașilor, atâtea sfărămări de cetăți, atâtea zidiri de locașuri sfinte, și atâtea înțelepciune a acestui bărbat, carele cu vitejie ne-au apërat, cu înțelepciune ne-au ocârmuit, și, în cât a trăit, voinic.a noastră și fericirea au înflorit; și carele pe

tóte lucrările lui cu credința lui Is. Hr. le-aũ pecetluit; la rěsbóie biruitor smerit, la pace Domn drept și bun, în viața sa din parte credincios adevěrat! Să luãm aceste cuvinte, care vor fi împãrțirea cuvintului acestuia al nostru, și să alcãtuim laudele lui.

(Va urma .

DEALUL COMORILOR

— Legendă —

Pe teritorul comunei Bozieni, în plasa Sus-Mijlocul, se' află Dealul Comorilor.

În vremuri depãrtate, trăiau prin aceste locuri mai mulți boierii bogați, strașnic de bogați. Unul din ei, Chiroan, mai cu seamă, eră putred de bogat și zgãrcit. N'avea nici nevastă nici copii, trăia singur cu slugile. Temědu-se de hoți, el îngropă aci tóte averile sale: se dice douě sute de mii de galbeni, nisce vase de aur și de argint, cupe și sfeșnice, tablale și colane.

Când venea cine-vă pe la el, dicea că-ı sărac și că Dumneđeu scie cum o mai duce.

Intr'o bună dimineață móre Chiroan și n'avu timpul măcar să spue unde îngropase atâta amar de bănet.

Slugile și boierii cei-l-alți căutară în drepta și în stînga, săpară în tóte părțile, banii nicăiri; tóte aũ fost în zădar.

Și așa pînă în ziua de ađi, banii și lucrurile sînt și acuma acolo; nimeni nu scie de ele.

Numai în nopti mai senine, când luna se înalță pe cer, se vede pe Dealul Comorilor, o pãlălaie albăstrie, semn că acolo e îngropată o comóră.

Și de câte-ori aũ încercat mulți se meargă pînă acolo unde vedeau flacăra; când se apropiau, flacăra se îndepărta de ei și mulți o vedeau în alte părți.

Și pînă în ziua de ađi, cinstiți boierii, e îngropat atâta bănet aci. Cum ne ar mai prinde el bine!

Auđită de la Vasile, ctoban de pe acolo și comunicată de

Petre Petrescu.



PREDICA

LA

DUMINECA FIULUI CELUI DESFRINAT

(1 Februarie.)

«Tată! greșit-am la cer și înaintea ta și nu
sint vrednic a mă mai chemă fiul tău; fă-mă
ca pre unul din argații tăi.» (Luca XV, 18, 19.)

Fraților!

Iată cuvinte de căință eșite dintr'o inimă sdrobotită de păcate! Noi greșim în toate dăile și cu fapta și cu vorba și cu gândirea; și contra lui Dumnezeu și contra aprópelui. Căci, ce cugetăm noi în adîncul inimei noastre? Aú nu închipuiri deșarte și rușinoșe? Ce vorbim noi mai tot-d'a-una? Aú nu expresiuni scandalóse și demoralisátore? Ce facem noi? Aú nu planuri cum am puté nedreptăți și compromite pe aprópele nostru, și aú nu le punem în lucrare îndată ce ne vine bine, chiar și cu pericolul vieții lui? Nu este o singură di, o singură oră, un singur moment, saú o secundă chiar, când mintea noastră să nu se lase sborului gândirei libere, de a-și imagina lucruri și fapte reütăcióse și demoralisátore și scirbóse și chiar criminale.

Intrați în cugetul vostru, cercetați cu amăruntul secretele inimei vóstre, urmăriți cu atențiune planurile ce fiecare își face, fie în orí și ce timp, séra și dimineța, ziua și nóptea, când voim a ne da somnului, când ne sculăm, când ne îmbrăcăm, când lucrăm, ba chiar și însuși în mo-

mente mai supreme, când stăm în biserică la sfânta slujbă, aŭ nu ne pomenim cu gândul la afacerile lumesci, la intențiunii de răsburare, la planuri de reușită, la petreceri și plăceri trupesci, care ne gâdilă simțurile și ne aprind poftetele?

Buzele noastre șoptesc mecanicesce o rugăciune fără înțeles, iar imaginațiunea duce plăcerile inimii afară din Biserică, la scopuri nedemne, și pierdătoare de suflet.

Și ore arătăm noi vre-o dată căința fiului desfrinat din Evangelia de astăzi? Să nu ne rușinăm, fraților, de a ne arăta așa cum sîntem. Bolnavul carele se rușinează a-și desvăli gangrena care îi rîde viața, înaintea medicului, nu capătă vindecare.

«Din prisosința inimii grăește gura», ȃice sfînta scriptură (Luc. VI, 45); apoi cînd inima este plîna numai de patimî, cînd sentimentul ei este stricat de voluptăți, cînd plăcerile ei sînt numai materiale, natural urmîză cî ținta o are îndreptată numai cître bunuri pămîntești; cum pîte ea da atuncea direcțiune gurii, ca deschîdîndu-se sî pronunțe numai vorbe bune și folositoare cître aprîpele, numai laude cîtrî Dumneȃu și numai îndemnuri de a lucrî omul tot-d'a-una binele?

Iată cum stîm noi creștinii cea mai mare parte astăzi. În fine ce sî ȃicem fraților și despre faptele nîstre în raport cu cugetările cele viclene și cu vorbele cele deșarte, de care sîntem stîpîniți? Sînt ele ore mai bune de cît ale fiului celui pierdut? Acest fiu dupre ce-și primî partea de avere de la tatî sîu și voind a trîi liber și ne controlat de nime, se duse într'o țarî depîrtată ca sî nu mai fie supus privigherelor pîrinților sîi și acolo se dîdî la tot felul de petreceri și în cît rîsipî tîtî avuția sa și în fine cîdî într'o miserie scîrbîsî și înpîimîntîtoare, în cît a ajuns a pasce porcî și a se nutri din rîdîcînile ce mîncîu aceste animale necurate, și nime ne nu-i da lui.

Dar noi nu avem ore ast-fel de fapte? Și noi primim de la Dumneȃu Tatîl partea de avere ce ni se cuvine : su-

fletul nostru cu toate facultățile lui, cu totă podoba lui cea duple chipul și asemănarea lui Dumnezeu și trupul cu toate darurile lui,—și ne depărtăm în locuri retrase, pentru a scăpa de vegherea părintelui ceresc, ca să nu fim supărați în traiul nostru cel liber și destrănat.

Biserica strigă: veniți fiilor în sinul maicei voștre pentru a gusta din potiriul nemuririi și a mânca pâinea vieții ca să vă întăriți în luptă contra pasiunilor și a răutăților ce vă dau răboiul ca se vă piardă ; dar creștinii, iubiiții Ei fii, nu numai că n'aud, dar fug și încă departe de dînsa, se ascund în locuri dosnice, ca să petrecă în tihnă, fără a fi supărați de vre-o observare ; căci luându-și partea de moștenire ce li se cuvine, de o cam dată au cu ce trăi. Dar vai și amar ! că în curînd isprăvindu-li-se, partea de moștenire, se ved lipsiți cu desăvîrșire de ori-ce bun și material și moral, sleiți de puteri și aruncați în miseria cea mai neagră, care omoră și trupul și pierde și sufletul.

Fiul perdut cel puțin, venindu-și în sine, se căi de cele ce a făcut și se întorse repede și cu hotărâre la tatăl său : «Tată, greșit am la cer și înaintea ta și nu sînt vrednic a mă mai chema fiul tău, fă-mă ca pre unul din argații tăi». (14, 18, 19).

Iată exemplul de întorcere hotărîtore ; au döră nu vom întărîia a imita exemplul acestuia ?

Tatăl din Evanghelie, nu numai că primi pe fiul său cu mare bucurie, dar îl luă în brațele sale, îl sărută pe grumaz, îl îmbracă în haïna cea dintâi, îi puse inel în degetul lui, încălță-minte în picioarele lui și junghiind vițelul cel gras, mîncînd începü a se veseli.

Apoi tatăl nostru cel din Cer, Dumnezeu mililor și al îndurărilor, nu așteptă El öre cu brațele deschise, ca să primescă pe fie-care păcătos, îndată ce-și vine în fire, se căesce și se întorce din calea pierdării ? El caută chiar, și silesce pe toți păcătoșii de a se întorce la dînsul cu căință și inimă înfrîntă și smerită ; și îndată ce un păcătos strigă : am greșit

părinte, primesce-mă între slugile tale ! El, cu bunătatea lui cea dumnezeiască îl și primesce, și ca cel atotputernic îl îmbracă în haina mântuirii, îl împodobesce cu inelul dragostei prin carele îl lăgă cu sôrta dreptilor.

Iată pildă de urmat fraților ; se nu întârziem dar de a ne întorce din calea pierdării, cu căință către Dumnezeu.

Dar întorcerea noastră să fie grabnică, să fie sinceră, să fie hotărîtore ; tată, greșit-am la ceriū și înaintea ta, și nu mai sînt vrednic a mă mai chema fiul tîu, fă-mă ca pre unul din argații tei. — Amin.

Econ. G. C. Drăgănesu

Predicator al Sfintei Episcopii de Argeș.

Povestea lui Bogdan Dragoș Vodă și a Bourului.

III.

Fagul făcător de minuni.

Ți și nôpte umblau Tătarii cete, cete, tot în gona cailor pe cărări ne umblate și pe poteci necălcate de picior omenesc, ca să găsească pe Branda; văi, deluri, coline și ripi n'au rămas necercetate; în acest timp, Humă cu Branda și Gramen tot prin căi dosnice mergend, au ajuns la cătunul unde locuia Rebeca, la care era Kaliman spre îngrijire; în acest cătun trăiau vr-o câți-vă moșnegi și vr-o trei babe; tiner sau tinere nu se aflau pe aici, toți fugise de urgia tătarăscă. Rebeca se îndeletnicea cu mici trebușore pe lingă bordeiul său și cu facerea de coșuri pentru prins pesce din apa Moldova. Un fag găunos (scorboros) se află dinaintea bordeiului Rebecăi, la umbra căruia se odihniă pe pajıştea verde și în scorbora căruia se ascundeă suferindul Kaliman, când se auđia vr'un sgomot de cotropitori ori când se dădea svon că vin niscai-va păgâni.

Pe când stătea la umbra fagului gândind la nepôtă-sa Branda, la nenorocirea ce i-a venit peste cap, aude un tropot de cai.

— *Iar vr'o bandă de tâlhari vin să ne calce, mamă Rebecă*, dișe el și se sui la adăpost în scorbura copacului. Nu trecu mult și iată trei ómeni poposesc la ușa sărăcăciosului bordei. Erau Humă, bărbatul Rebecăi, Gramen, feciorul lui Negrilă, și Branda, nepóta lui Kaliman.

Când acesta din scobură auđi glasul nepótei sale, nu mai sciă unde se află. Iute se dădu jos și mai mult într'un picior, căci celă-l-alt il dureă încă și eră legat cu oblojele, se apropie de Branda. Nu se póte scrie cu condeil bucuria ce cu toții au simțit, vedéndu-se.

Kaliman și Branda mulțumiră lui Gramen pentru bună-tatea inimei lui. Obosita fată istorisi bătrinei, ca și mamei sale, în scurt, firul întimplărilor și nenorocirilor ei; biata bătrână o sărută de mai multe ori și o îngrijii ca pe fica sa. Nu se mai sătură uitându-se la dinsa; i se părea că-i trece de dorul fetei sale, răpită de păgâni, ce venise de la răsărit.

Se făcuse de mult nópte și fugarii se odihniau puțin, căci la cântatul cocoșului trebuiau să plece în lungă și primejdioasă lor călătorie.

Branda dormia, dusă, pe un pat așternut cu iarbă môle și uscată, făcut de buna Rebecă. De la plecarea din casa părintescă nu mai gustase un așa dulce somn.

Cocoșii începură a cânta de ăiuă; ciripitul păsărilor se îngână cu fișitul frunzelor. Umbrele noptii începură a peri dinaintea razelor sórelui, cari cu multă plăcere sărutau virfurile munților și ale delurilor. Se făcuse ăiuă de multișor, sórele eră d'o suliță ridicat pe cer. Bătrina Rebecă pregătise la vatră puțină mâncare de pesce prospăt pentru drumeți. Branda se trezise; se uită cu mult nesaț la bătrina care i așternuse și o îngrijise așa de bine.

De o dată, pe când drumeții stăteau de vorbă și se pregătiau de plecare, se dede semnalul, după obiceiul timpului, de către strejerii ce stăteau pe virful munților la pîndă, despre apropierea nenorocită a unei mari cete de Tătari, ce veniau călări în fuga cailor. Armele lor sclipiau. Erau Tătarii purceși în căutarea Brandei.

Unde să fugă drumeții dinaintea hordei tătăresci?

Toți ascultară povețele mintósei Rebeca și trecând riul Moldova, o apucară iute de-a dreptul prin stușuri, rîpi, pónore și pe poteci călcate numai de fiarele sălbatice, spre

muntele Pion, al cărui țiclău (pisc) se vede din depărtare și slujă, pe acele vremuri, fugarilor Români, ce rătăciau prin munți de frica năvălitorilor, spre a eși la o margine. Drumeții noștri, Humă, Gramen și Branda, căci Kaliman rămase pe loc, neputându-se sdruncina din pricina piciorului ce l durea încă, se duceau într'acolo spre a ascunde pe nenorocita fată la adăpostul și paza *Dochieș*, în peștera ei.

Două zile și două nopți nu dormise Haroboe. Nu-l prindea nici somnul nici mâncarea, când își aminteă de odorul ce-i scăpase din mână. Ceata cea mare de Tătari, de a căreia frică fugiră spre Pion Branda și cu tovarășii săi, apucă în altă parte, nu spre cătunul unde eră Rebeca și Kaliman, iar Haroboe își lăsă calul în voia lui. După el mergea un zdravăn slujitor, ce ducea legat pe cal pe urgisitul Negrilă. Într'o clipă tus-trei fură dinaintea colibeii unde cu câte-vă clipe mai nainte fusese Branda pe care el o căută. Descălecară câteși trei. Bătrânul Negrilă eră ferecat de mâini și de picioare. Fu tirat de slujitor dinaintea prispei pe care se pusese spre odihnă Tătarul; fu cercetat din nou de urmele Brandei. Moșneagul, ca să se sfirșescă o dată cu chinul său și ca să mai aprindă minia sêlbatecului, spuse chipul cum a fugit Branda și mulțumirea sa sufletescă, că măcar cu atâta s'a putut și el rêsbnă de crimele și pingăririle ce păgânul le-a săvîrșit asupra fraților săi Români.

Se infuria și mai mult Tătarul și porunci să-l lege pe Negrilă de fagul cel gros și scorbuos, *în care eră Kaliman* și de unde ascultă tot ce se vorbea, apoi să-i dea foc să ardă cu copac cu tot.

Kaliman înghieță la aușul acestor vorbe. Negrilă fu legat strașnic de fag. Cum ședeă Tătarul și ocără pe bătrîn cu cuvinte urite, ce numai din gura lui puteai eși, veni ca fulgerul un călăreț și-i aduse veste că o cêtă numerosă de armași s'au vedut prin ceață de cea-l-altă parte a riului și s'au aușit strigăte de: **Branda**.

Tătarul se înveseli la acestă veste ce-i veni; se aruncă iute pe cal și o plecă la fugă în acea parte, lăsând pe slujitor să dea foc fagului.

Negrilă eră mai mort; slujitorul adună vreascuri cu încetul, așifă focul la rădăcina fagului. Kaliman eră în scorbură, nu

scià cum să facă să se scape pe el cu viață și să scape și pe bătrînul Negrilă de la mörte. Dar Dumneșeu ajută tot-d'a-una în nenorocire, când avem credință în el.

Slujitorul se plecã pe brînci jos, la rădăcina copacului, ca să sufle în foc să ardă mai repede; Kaliman alese poziția în care se află Tătarul ce suflă în foc și repedi lancea, ce o avea la el, în spatele Tătarului așa de tare, în cât îi eși prin piept. Nu se mai sculă păgânul, dar de urletul lui răsună codrul.

Kaliman se dete jos și c'o măciucă îi zdrobi capul; deslegă pe bătrînul Negrilă, care erà leșinat de durere și necaz vedendu-și pierdută viața sa și a fiului său, fără să isbutescă a scăpa viața Domnișei Române. Kaliman, il îmbrățișă, dederă foc fagului, ce arse cu Tătarul ce zucea lângă el; apoi statură locului și așteptau în liniște să mai vadă măcar o dată pe nenorocita Branda, ce o credeaș ei din nou cădută în cornele *Bourului*.

În numărul viitor vom vedé ce s'a mai întîmplat.

I. N. Ciocan.

Ospătăria Copiilor din Bacău

Importanța ospătăriilor pentru copii săraci e recunoscută de toți ca o necesitate absolută și în eurînd legiuitorul ne va da o lege pentru punerea în aplicare a acestei instituțiuni.

Pătruns de această idee, d-l Primar al Bacăului, C. Vlaicu, a înființat o ospătărie pentru școlarii săraci din ael oraș.

Inaugurarea s'a făcut în ziua de 8 Ianuarie 1898. Ospătăria e în centrul orașului și trăeseș numai din produsul serbărilor date în folosul săracilor.

La masă copiii vin, în tôte zilele, recomandați de institutorul clasei.

Acastă faptă vrednică de tötă lauda face mare onóre simpaticului primar și eș, ca martor fidel, mărturiseseș că am întilnit părinți de copii nevoiași cari făceș cruce și binecuvîntau pe cel de sus, că li se ușurază și lor traiul și mulțumiaș inițiatorului.

Dorim, se aușim și de la alți primari făcënd ast-fel.

Eugeniu I. Tisescu.

O V O R B A

Nu este nimic în lume mai dulce pentru om, de cât a fi părinte.

CHIUITURI DIN ARDEAL

Măi bădiță păr galbin,
De dorul tău mă lăgă,
Cum se lăgăna iarba
Când o taie cu cōsa...
Când o taie gălbinesce,
Trage vîntul și-o sghicesce...

Măi bădiță Nonule,
Mănce-ți căniile oile,
Că ni-o mănecă florile...
Florile de trebuială
La 'mpăratul de cernială:
Să cernescă hainele
La tōte cātanele.

Vine dorul badelui
Sera-n vremea somnului,
Și mă strigă la ferăstră:
— Hai mindruță de-mi dá apă!
— Ba eu nu, că am părinți,
Și-or eși și m'or simți;
Mergî, dorule, la fîntină,
C'acolo-î galăta plină
Și ulcica lîngă ea,
Bea dorule cāt ei vreă!

Vai de maica cu ficiori
Că plînge de multe ori—
Vai de măicuța cu fete
Că plînge odat' cu sete.

Din Boboahma, valea Mureșului (Ardeal).

D. Munteanu-Rîmnice

Profesor de l. română la gimnasiul din Râmnicul-Sărat.

DIN POVEȚELE LUI GRACIAN (1).

Astăzi tōte aū ajuns la culme, dar mai la culme este *meș-teșugul de a fi cu trecere*. Astăzi, pentru-ca să fii un înțelept, îți trebuiesc mai multe decăt le trebuiau în vremile vechi la șapte înțelepți; și pentru ca să te prindî ađi cu un singur om, se cere mai mult decăt se cerea odată pentru ca să te prindî cu un popor întreg.

*

Sînt *regule pentru noroc*: de-ore-ce pentru cel înțelept nu sînt tōte lucrurile întimplări. Ostenela pōte să-i ajute norocului. Unii se mulțumesc să stea în voie bună la pōrta norocului, și să aștepte pînă va deschide el. Alții, și aștia fac mai bine, rîvnesc înainte și se folosesc de înțelepta lor îndrăsnelă, pentruca bătînd din aripele vredniciei și vitejiei lor, să-l ajungă pe Noroc și să-i câștige grația lui. Dar,

(1) Gracian a fost un învățat spaniol.

cu dreptă filosofie vorbind, alt drum mai bun nu-î decât drumul virtuții și prevederii, fie-care având atâta parte de noroc și atâta pacoste câtă înțelepciune și câtă prostie are.

*

Bărbat *cu prevedere* este cel ce vede că este vechut, sau cel puțin că va fi vechut. El știe că păreții au urechi și că faptele rele stau să crape pentru a eși la ivelă. Și când este singur, el lucrează ca și cum toată lumea l-ar vedea. Pentru-că, știind că toate se vor ști, el privește de martori actuali pe cei ce vor fi mai târziu, din svon. Cel ce a dorit ca tot-d'auna toată lumea să-l vadă, nu a purtat grija că a putut fi observat din apropiere în casa lui.

Dragoș.

CRONICA BIBLIOGRAFICA

pe Ianuarie.

D. C. Teodorescu, directorul școlii No. 21 de băieți din Bucuresci, a tipărit într-o elegantă broșură, conferința ce a ținut-o în ziua de 17 Aprilie 1897, la Congresul didactic din Constanța. D-sa a tractat despre Trecutul Dobrogei. Această monografie va folosi de sigur tuturor celor ce se ocupă de istoria provinciei trans-danubiene.

* * *

O carte negreșit trebuincioasă elevilor cursului secundar este *Memento*, întocmit de d-l Al. Nicolau și care a apărut în editura tipografiei Miloșescu, Tîrgu-Jiu.

Iată resumatul acestei importante cărți: I Disciplina. Higiena elevului. Mijlocele de a preveni boala. Medicina acasă. II Pedagogie Educațiune. Mijloce de a se instrui Alegerea unei cariere. III Știință. Memento-formular pentru curs secundar și bacalaureat. IV Recreațiuni științifice. Admiterea în școlile speciale, etc.

* * *

Păr. Econom Stavrofor St. Ionescu, a luat ca teză pentru licență în teologie o cestiune foarte importantă: «Despre stăpînirea politică, drepturile și îndatoririle ei după morala creștină.» cestiune foarte importantă, pentru că e vorba «de unde răsare, de unde vine puterea sau autoritatea politică în stat.»

După ce studiază originea stăpînirii politice, autorul cercetă drepturile și datoririle acestei stăpîniri și încheie lucrarea sa cu vorbele sf. Vasile celui Mare: «Domnitorul adevărat, nu se cunoștea din semnele cele din afară, adică de la porfiră, de la hlamidă și de la coronă, ci dintru virtuțile cu cari este înzestrat ca Domnitor; căci cel ce e stăpînitor de plăceri și condus de diferite poftă, fiind rob păcatului, nu este apt a fi Domnitor.»

* * *

O cercetare ingenioasă este de sigur lucrarea d-lui Gh. Gheorghiu, profesor la liceul din Pomirila. intitulată «Dicționarul d-lui Fr. Damă» D-sa, după ce arată meritele acestei lucrări, înșiră diversele erori și omisiuni ce a întâlnit într'însa.

Autorul dovedește pe de o parte adîncă cunoștință de limba franceză și pe de alta o răbdare neobiceșnuită.

Creдем că d-l Damé se va folosi de lucrarea d-lui Gheorghiu la o ediție viitoare.

* * *

«Viorica», roman original de Ermali. Primim la redacție un elegant volum sub acest titlu, cuprînd o povestire de moravuri din viața societății românești din timpul nostru.

* * *

D-l Dr. Toma Diceșu, profesor de limba germană la școala normală din Câmpulung, care în anul trecut a scos «Cartea de citire germană», a dat acum la lumină prima fasciculă dintr'o lucrare nouă, intitulată: Comentar la cartea de citire. Aci aflăm explicații de cuvinte, de sintaxă, analize, rezumate din regulile gramaticale și alte interesante notițe biografice sau de altă natură, ast-fel încât lucrarea servește minunat și la repetiția gramaticii.

Așteptăm aparițiunea și a celor-lalte fascicule pentru a face o dare de seamă mai amănunțită.

* * *

Sub titlul «Călăuza judecătorilor de pace comunale» d-l Florian Stanciovi, licențiat în drept, a dat la lumină o broșură foarte trebuincioasă juraților notarilor, învățătorilor, preoților și tuturor sătenilor.

Lucrarea d-lui Stanciovi are de scop a consolida democratica instituțiune a judecătorilor comunale, a lumina pe săteni și a-i învăța să se potă judeca ei între ei.

O recomandăm cu insistență cititorilor noștri. Ea s'a tipărit în Tîrgu-Jiu și se vinde cu prețul de 2 lei.

* * *

În ultimul timp învățămîntul gimnasticeii a luat un avînt mare în școlile noastre, fapt ce a hotărît pe d-l Mihail I. Ionescu, institutor în Focșani, a elabora și publica un Manual de gimnastică, ce a aparut zilele trecute în editura cunoscutului institut de editură Ralian și Samitea din Craiova.

Partea originală a acestei lucrări sînt exercițiile însoțite de cântece, cari se practică la noi în prea puține școle și pe cari cu dinadinsul le recomandăm membrilor învățămîntului primar și secundar.

* * *

D-l inginer B. G. Assan, unul din proprietarii fabricii de uleiuri minerale din București, a aflat un studiu foarte interesant despre rolul pe care România e menită să-l jöce în raporturile comerciale ale Europei cu Asia, Africa și Australia. Lucrarea s'a tradus și în franțuzește de d. G. A. Mandy, doctor în drept.

Autorul s'a inspirat din cuvintele M. S. Regelui Carol I.: Drumul cel mai scurt al Angliei la Indiă este prin România, căci linia dreaptă trasă de la Londra la Bombay trece prin București.

Aci se vorbește și despre proiectatul pod peste Dunăre la Turnu-Severin. Ast-fel de lucrări ce a d-lui Assan ne fac să ne mîndrim, când ne gîndim la strălucitul viitor economic ce așteptă țara noastră.

* * *

Un vis. Sub acest titlu preotul ortodox român, redactor, S. S. Gavril Hango, a tipărit la Sibiu într'o elegantă broșură, o Narațiune din viața unul preot.

* * *

Un domn, care nu vrea să-și spue numele și iscălește Sfînx, a adunat ntr'o broșură o serie de nuvele întitulate: «Femei ușore.» Conținutul

acestei cărți ne fiind potrivit cu scopul revistei noastre, nu putem vorbi mai pe larg.

D-l Const. St. Bilelurescu, a scos acum de sub tipar Almanahul (calendar) al școlilor, pe anul școlar 1897—98, foarte trebuincios tuturor profesorilor de ori-ce grad și mai ales învățătorilor. În el se găsesc, pe lângă altele, toate legile și regulamentele școlare de ați, în vigoare. Legea pensiilor, legea clerului, dispozițiunile pentru primirea elevilor în internatul statului și Asilul Elena Dămna, etc.

Prețul unui esemplar legat, de buzunar, 3 lei.

* * *

De sigur că unul din mijloacele de îmbogățire ale sătenuului român este albinăritul. Am dat și noi în revistă un articol privitor și vom continua a studia din toate punctele de vedere această importantă ramură de ocupațiune a agricultorului. De aceia nu găsim cuvinte pentru a lauda în deajuns pe d-l învățător Romu. Simu din comitatul Sibiului, care a dat dăilele acestea la lumină un op intitulat: *Cartea stuparilor săteni*.

Ne vom face o deosebită plăcere a reproduce într'unul din numerele noastre viitoare, un capitol din lucrarea d-lui Simu.

Lector.

VOCI DIN PRESA

„ALBINA“

Sub acest titlu a apărut în capitală o revistă populară enciclopedică, redactată de un comitet compus din bărbați destul de competenți în a conduce o revistă de această natură.

Acastă revistă merită a vulgarisa toate cestiunile de interes general, umple ați un gol ce ne-a adus multă daună și ne aduce, dacă privirile omenilor noștri de stat nu vor fi îndreptate și asupra țăranului nostru. Cu toții știm că hrana spirituală a poporului nostru, se compune în mare parte din scrieri al căror cuprins — cum se exprimă comitetul de redacțiune al acelei reviste în apelul său — *își sperie mintea și rămăi uimit de cum s'au putut publică și răspîndi în popor asemenea crieri cu desăvîrșire otrăvitoare pentru viața lui sufletească*.

Tocmai pentru a vindeca această plagă a apărut această revistă, care prin diversitatea articolelor ce publică, promite mult pentru propășirea noastră.

În ea găsește și sătenuul și preotul, și învățătorul, și orășanul, și proprietarul, tot ce-i pôte fi necesar pentru sine și pentru interesele generale fie ale comunei în care locuiește fie chiar ale țării.

Nu numai pentru poporul nostru, în mare parte puțin cultivat, folosește această revistă, ci și pentru tot Românul care este setos de a cunoșce întręga mișcare a ideilor din lumea civilizată precum și de a se pune în curent cu evenimentele politice din țară și din străinătate, cu un cuvînt folosește atît funcționarului cît și profesorului, în mod egal. Tendința inițiatorului acestei reviste de a o răspîndi pînă în colțurile cele mai depărtate ale țării, merită totă lauda tutulor acelora în pieptul căroră se găsește o scântee de rivnă pentru a lucra spre ridicarea demnității moralului și culturale țaranului nostru.

Nu e destul ca numai să se vorbească despre țaran, ca acest nume să fie pomenit numai pe hirtie și la tribună, ci să devină o realitate aceea ce se vorbește respectiv de el, căci alt-fel cuvîntarea cea mai elocuentă, devine o banalitate. Nici odată noi nu vom puté face un paș mai repede spre progres, de cît numai atunci când vom aținti grijile noastre în prima linie spre talpa edificiului nostru național. Țărănimea formeză baza pe care se reazează clădirea întręgă. Dacă se va lăsa ca să cađă

în putrediciune basa, atunci edificiul se va prăbuși, și nu știu la ce pericole ne-am expune singuri.

În prima linie ceea ce consiutue ca să mențină tare basa edificiului național, este răspîndirea în popor a scrierilor și revistelor cu conținut edificator, care să-l pună în cunoștință cu mersul nostru politic, financiar, religios, economic, istoric, literar, ca ast-fel singur să-și dea compt despre starea statului, al cărui cetățen este. Cu edarea acestei reviste s'a făcut un început demn de totă lauda. Noi, ca redactorii la o gazetă care este citită în mare parte de preoți, credem că ne achităm de o datorie de a sfătui pe confrății preoți ca să nu se priveze de acest tesaur sufletesc, ba să îndemne chiar și pe păstorii lor ca să-și procure acest aliment spiritual indispensabil pentru viața lor sufletescă.

Preoți din totă țara! Acum este timpul când se cade a vă arăta ca niște vrednici păstori ai oilor celor bine-cuvîntătoare, ca numai din o singură strigare din fluier toate oile să se adune și să urmeze pe păstor. Dacă voi nu veți întîrziă de a contribui cu obolul vostru pentru încurajarea și menținerea acestei reviste, și dacă veți îndemna și pe păstorii voștri a fi gata cum dice Ap. Pavel lui Tit, spre tot lucrul bun, atunci veți da dovadă palpabilă că ve obosiți în ogorul Domnului și atunci ve vom dice cu Pavel Apost.: *vrednic este lucrătorul de plata sa.*

(•Teologul•)

INFORMAȚIUNI

Societatea «*Ajutorul elevilor săraci din capitală*», al cărei president este d. I. Procopiu Dumitrescu. a ținut Duminică, 18 Ianuarie 1898, la orele 9 $\frac{1}{2}$ dimineața, la sediul Societății. Școala de băieți de la Clementa «C. A. Rosetti» adunarea generală anuală.

Consiliul de administrație a făcut darea de seamă pe anul 1897 și a fost descărcat de gestiunea sa în urma cetirii raportului Comisiunii de Control.

S'a ales apoi Comisiunea de Control pe anul 1898. Consiliul de administrație a decis asemenea ca, conform art. 59 din Statute. Patronul Societății (30 Ianuarie 1898) să se serbeze printr'un Te-Deum oficiat de P. S. Episcopul Dunării-de-Jos, membru al Societății, în ziua de 30 Ianuarie 1898, la Biserica St. Gheorghe Nou, la orele 10 dimineața, în prezența membrilor Societății și elevilor îmbrăcați pentru serbătorile Craiului 1897.

POȘTA REDACȚIEI

În numerele viitoare vom publică treptat următoarele articole, după rîndul sosirii și după trebuințele fie-cărui număr:

La biserică cu popa de N. Vasiliu; Dealul Muerii de Șerbulescu; Memoria furnicilor de Prisiceanu; Baba Dochia de Boboceanu; Petroleul de Dr. C.; La țară de Gr. Teodosiu; Luxul de Bănceanu; Scene din educația familiei de T. Diceșcu; Îngrijirile copiilor de V. Mircea; De ale lui Păcală de C. Popescu; Speranță de C. I. Tomulescu; Ruinele cetății lui Negru-Vodă de I. Mihăilescu; Împăratul Traian de Dragoș; Cine sintem noi Românii de V. Stoicănescu; Iarna de Smara; Isus ca învățator de Grațian; Pentru ce marea este sărată de G. C. Atanasiu.

(Vom continua cu această listă).

T. Diceșcu, Câmpu-Lung.—Vi s'a expediat prin poșta.